

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการตั้งคำถามทางวาจาของนักศึกษาฝึกสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่งกับหลักสูตรสี่ปี ในการ
สอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของนักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่งและหลักสูตรสี่ปี

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความถี่และชนิดของพฤติกรรมการตั้งคำถามทางวาจา
ของนักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่งกับหลักสูตรสี่ปี

ตอนที่ 3 พฤติกรรมอื่น ๆ ซึ่งนักศึกษาฝึกสอนไม่แสดงออกด้วยวาจาที่ใช้ประกอบ
ในการถาม

ตอนที่ 1 สถานภาพของนักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่งและหลักสูตรสี่ปี
มีรายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ 1 และ 2 ดังนี้

ตารางที่ 1 คำร้อยละของนักศึกษาฝึกสอน จำแนกตามสถานภาพทางสังคม

ลำดับ ที่	สถานภาพทางสังคม	นักศึกษาฝึกสอน โปรแกรมหลักสูตร สองปีครึ่ง		นักศึกษาฝึกสอน โปรแกรมหลักสูตร สี่ปี	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	เพศ				
	ชาย	3	37.50	-	-
	หญิง	5	62.50	8	100
2	อายุ				
	20-25	4	50.00	8	100
	26-30	3	37.50	-	-
	31-35	1	12.50	-	-
3	วุฒิสูงสุดก่อน เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่				
	ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)	-	-	8	100
	ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง)	3	37.50	-	-
	อนุปริญญาศิลปศาสตร์ (อศ.)	5	62.50	-	-

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักศึกษาฝึกสอน
โปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่งส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ในระหว่าง 20-25 ปี วุฒิสูงสุด
ก่อน เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย เชียงใหม่อยู่ในระดับอนุปริญญาศิลปศาสตร์ ส่วนนักศึกษาฝึกสอน
โปรแกรมหลักสูตรสี่ปีทั้งหมด เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ในระหว่าง 20-25 ปี วุฒิสูงสุดก่อน เข้า
ศึกษาในมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ อยู่ในระดับประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)

ตารางที่ 2 ค่าร้อยละของนักศึกษาฝึกสอน จำแนกตามสถานภาพทางเศรษฐกิจ

ลำดับที่	สถานภาพทางเศรษฐกิจ	นักศึกษาฝึกสอน โปรแกรมหลักสูตร สองปีครึ่ง		นักศึกษาฝึกสอน โปรแกรมหลักสูตร สี่ปี	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
		1	อาชีพผู้ปกครอง		
	ข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ	2	25.00	2	25.00
	ผู้ประกอบการอาชีพส่วนตัว	6	75.00	6	75.00
2	รายได้ของผู้ปกครอง/เดือน				
	2,000-3,000 บาท	-	-	-	-
	3,100-5,000 บาท	4	50.00	4	50.00
	5,100-7,000 บาท	2	25.00	3	37.50
	7,000 บาทขึ้นไป	2	25.00	1	12.50

จากตารางที่ 2 จะเห็นว่า อาชีพผู้ปกครองของนักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการอาชีพส่วนตัว และมีรายได้ต่อเดือนอยู่ในระหว่าง 3,100-5,000 บาท สำหรับอาชีพผู้ปกครองของนักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสี่ปีส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการอาชีพส่วนตัว และมีรายได้ต่อเดือนอยู่ในระหว่าง 3,100-5,000 บาท เช่นเดียวกัน

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิม เลขคณิตของพฤติกรรมการตั้งคำถามทางวาจาของนักศึกษา
ฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่งกับหลักสูตรสี่ปี มีรายละเอียดแสดงไว้ในตาราง
ที่ 3 และ 4 ดังนี้

ตารางที่ 3 ค่ามัชฌิม เลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที เพื่อทดสอบความมีนัยสำคัญ
ของความแตกต่างของลักษณะคำถามที่นักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่ง
และหลักสูตรสี่ปีใช้ใน 1 คาบเฉลี่ย

ลักษณะคำถาม	นักศึกษาฝึกสอนโปรแกรม หลักสูตรสองปีครึ่ง		นักศึกษาฝึกสอนโปรแกรม หลักสูตรสี่ปี		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
R	9.75	2.84	10.67	3.15	-0.5735
C	2.04	1.28	2.23	1.24	-0.2828
Ap	0.23	0.31	0.23	0.25	0.000
In	0.15	0.23	0.21	0.20	-0.0570
E	0.13	0.16	0.35	0.36	-0.2150

*P < 0.05

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ใน 1 คาบเฉลี่ย นักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตร
สองปีครึ่งตามคำถามประเภทความจำ (R) มากที่สุด คิดเป็นค่ามัชฌิม เลขคณิตเท่ากับ 9.75
คำถามรองลงมา ได้แก่ คำถามประเภทความเข้าใจ (C) คิดเป็นค่ามัชฌิม เลขคณิตเท่ากับ 2.04
และคำถามที่ถามน้อยที่สุดคือ คำถามประเภทการประเมินค่า (E) คิดเป็นค่ามัชฌิม เลขคณิตเท่ากับ
0.13 สำหรับนักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสี่ปีถามคำถามประเภทความจำ (R) มากที่สุด
รองลงมาคือคำถามประเภทความเข้าใจ (C) คิดเป็นค่ามัชฌิม เลขคณิตเท่ากับ 10.67 และ 2.23
ตามลำดับ และถามคำถามประเภทการสร้างสรรค์ (In) น้อยที่สุด คิดเป็นค่ามัชฌิม เลขคณิตเท่ากับ
0.21

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัธยฐาน เลขคณิตของลักษณะคำถามที่นักศึกษาฝึกสอน
โปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่ง และ หลักสูตรสี่ปีใช้ทั้ง 5 ประเภท ได้แก่ คำถามประเภทความจำ
(R) คำถามประเภทความเข้าใจ (C) คำถามประเภทการนำไปใช้ (Ap) คำถามประเภทการ
สร้างสรรค์ (In) และคำถามประเภทการประเมินค่า (E) พบว่าไม่แตกต่างกันที่ระดับความมี
นัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4 ค่ามัธยฐาน เลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที เพื่อทดสอบความมีนัยสำคัญ
ของความแตกต่างของทักษะการใช้คำถามที่นักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตร
สองปีครึ่งและหลักสูตรสี่ปีใช้ใน 1 คาบเฉลี่ย

ทักษะการใช้คำถาม	นักศึกษาฝึกสอนโปรแกรม หลักสูตรสองปีครึ่ง		นักศึกษาฝึกสอนโปรแกรม หลักสูตรสี่ปี		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
Qs ₁	0.81	0.78	1.94	0.86	-2.5787*
Qs ₂	1.31	0.73	1.46	1.41	-0.2503
Qs ₃	10.27	3.04	10.27	3.02	-0.0000
Qs ₄	4.52	1.31	5.54	1.94	-1.1545
Qs ₅	4.27	1.24	5.19	2.56	-0.8549
Qs ₆	0.29	0.34	0.29	0.28	0.0000
Qs ₇	0.79	0.66	0.69	0.40	+0.3436
Qs ₈	0.40	0.32	0.52	0.47	-0.5535
Qs ₉	1.08	0.67	0.75	0.46	+1.0697
Qs ₁₀	0.11	0.12	0.13	0.16	-0.2660
Qs ₁₁	2.12	0.76	3.02	2.02	-1.1055
Qs ₁₂	8.27	2.66	9.83	3.28	-0.9771
Qs ₁₃	0.38	0.28	0.62	0.38	-1.3385

* P < 0.05

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า ใน 1 คาบเฉลี่ย นักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่งใช้ทักษะการใช้คำถามประเภทคำถามคำถามให้นักเรียนตอบพร้อมกันทั้งชั้น (Qs_3) มากที่สุด คิดเป็นค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 10.27 รองลงมาได้แก่ ทักษะการใช้คำถามประเภทการทวนคำตอบของนักเรียนอย่างลอย ๆ (Qs_{12}) คิดเป็นค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 8.27 และทักษะการใช้คำถามที่ใช้บ่อยที่สุดคือ การเปิดโอกาสให้นักเรียนตอบคำถามใหม่ (Qs_{10}) คิดเป็นค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 0.11 ส่วนนักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสี่ปีใช้ทักษะการใช้คำถามประเภทคำถามคำถามให้นักเรียนตอบพร้อมกันทั้งชั้น (Qs_3) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ ทักษะการใช้คำถามประเภทการทวนคำตอบของนักเรียนอย่างลอย ๆ (Qs_{12}) และทักษะการใช้คำถามที่ใช้บ่อยที่สุดคือ การเปิดโอกาสให้นักเรียนตอบคำถามใหม่ (Qs_{10}) คิดเป็นค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 10.27, 9.83 และ 0.13 ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของทักษะการใช้คำถามที่นักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่งกับหลักสูตรสี่ปีครึ่งจะเห็นว่าปริมาณการใช้ทักษะการใช้คำถามแต่ละประเภทโดยส่วนรวม อันได้แก่ การเรียกชื่อนักเรียนหลังตั้งคำถาม (Qs_2) การถามคำถามให้นักเรียนตอบพร้อมกันทั้งชั้น (Qs_3) การถามแล้วเว้นระยะให้นักเรียนตอบคำถาม (Qs_4) การทวนคำถาม (Qs_5) การทวนคำถามตนเอง (Qs_6) การแนะแนวทางหรือคำตอบทันที (Qs_7) การเปิดโอกาสให้นักเรียนหลายคนตอบคำถามเดียวกัน (Qs_8) การตอบคำถามตนเอง (Qs_9) การเปิดโอกาสให้นักเรียนตอบคำถามใหม่ (Qs_{10}) การชมเชยนักเรียนเมื่อตอบคำถามได้ (Qs_{11}) การทวนคำตอบของนักเรียนอย่างลอย ๆ (Qs_{12}) และการแก้ไขคำตอบของนักเรียน (Qs_{13}) ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งไม่ตรงตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ ยกเว้นทักษะการใช้คำถามประเภทการเรียกชื่อนักเรียนก่อนตั้งคำถาม (Qs_1) พบว่า นักศึกษาฝึกสอนทั้งสองโปรแกรมใช้ทักษะการใช้คำถามดังกล่าวในปริมาณที่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งตรงตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 พฤติกรรมอื่น ๆ ซึ่งนักศึกษาฝึกสอนไม่แสดงออกด้วยวาจาที่ใช้ประกอบในการถาม

จากการรวบรวมพฤติกรรมที่ไม่แสดงออกด้วยวาจาซึ่งนักศึกษาฝึกสอนโปรแกรมหลักสูตรสองปีครึ่งกับหลักสูตรสี่ปีใช้ประกอบการถามที่ปรากฏและสามารถสังเกตได้อย่างชัดเจน ในการจดบันทึกของผู้วิจัยนั้น พบว่า นักศึกษาฝึกสอนทั้งสองโปรแกรมโดยส่วนรวมใช้พฤติกรรมที่ไม่แสดงออกด้วยวาจาประกอบการถามที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้คือ การกวาดสายตาขณะถามทั้งชั้นเรียน การยิ้มหรือพยักหน้าเมื่อนักเรียนตอบคำถามถูกต้อง การขมวดคิ้วหรือขกสีหน้าเมื่อนักเรียนตอบคำถามไม่ถูกต้อง และการชูนิ้วมือแสดงความพอใจในคำตอบของผู้เรียน